

економічної політики та запобіганням конфлікту між їхніми впливами та між вирішенням стратегічних та поточних завдань. За цих умов інноваційна стратегія як така, що за визначенням веде до підвищення рівня прибутковості національних підприємств, може стати реальним полем для багатогранної співпраці держави і бізнесу[1].

Список використаних джерел:

1. Указ Президента України Про стратегію сталого розвитку «Україна-2020» [Електронний ресурс]. - Режим доступу : <http://zakon4.rada.gov.ua/laws/show/5/2015>.
2. Норіцина Н. І., В. М. Кужель : навч. посіб. – Київ : КНЕУ, 2014. – 300 с. – 3 Бібліогр.: с. 281–283.
3. Скиба М. Стимулювання інноваційної діяльності в контексті посткризового відновлення економіки України / М. Скиба // Вісник Національної академії державного управління при Президенті України. – 2011. – № 2. – С. 145–152.
4. Чухно А. А. Модернізація економіки та економічна теорія / А. А. Чухно // Економіка України. – 2012. – № 9. – С. 4–12.

Особливості функціонування ринку праці в Україні

Піжєвська А.В., студент ННПП НАВС

Науковий керівник: викладач кафедри Чугай О.М.

Однією з умов успішного функціонування економіки будь-якої держави є наявність конкурентоспроможної робочої сили. Як стверджують вітчизняні науковці, ринок праці – це система соціально трудових відносин, що складаються та регулюються у суспільстві щодо відтворення робочої сили, тобто її формування, використання розподілу і перерозподілу [3, с.13].

Ринок праці функціонально пов'язаний з іншими елементами ринку в цілому, а від ефективності його функціонування залежить ефективність кожного окремого сегменту ринкової економіки. Тому, слід зазначити, що дослідження стану й динаміки змін у складі й структурі ринку праці в Україні та шляхи його покращення завжди є актуальним питанням.

Вивченням основних проблем і створенням перспективних шляхів розвитку міжнародного ринку праці та ринку праці України займається Міжнародна організація праці (МОП). Зазначимо, що МОП - це організація, яка розробляє рекомендації і приймає конвенції, встановлює міжнародні стандарти у сфері праці, зайнятості, професійної підготовки, умов праці, соціального забезпечення, безпеки праці й здоров'я.

До основних складових ринку праці належать: пропозиція робочої сили та попит на неї. Пропозиція робочої сили характеризується чисельністю осіб, які потребують працевлаштування, і визначається кількістю годин робочого часу, яку погоджуються надати носії робочої сили у розпорядження роботодавця за умов певного рівня оплати праці.

Попит на робочу силу - це платоспроможна потреба роботодавців щодо трудових послуг працівниками певних професій та кваліфікації, яка визначається кількістю та якістю наявних робочих місць або тих, що потребують заповнення. Попит на робочу силу залежить від сукупного попиту в економіці, рівня технічної оснащеності виробництва. Витрати на оплату праці найманих працівників відіграють більш важливу роль, ніж витрати на придбання засобів виробництва [2, с.333].

Однією з проблем на ринку праці є невідповідність попиту і

пропозиції. Слід зазначити, що сьогодні на ринку праці великим попитом користуються не офісні працівники, а фахівці робочих спеціальностей. До них відносять: інженерів, електриків, слюсарів тощо. Затребуваними на ринку, як і раніше, залишаються програмісти, легко можна працевлаштуватися фахівцям, які є кваліфікованими та мають великий досвід роботи (бухгалтери, юристи, тощо).

А ось велика проблема знайти роботу постає перед молодими спеціалістами. Це дійсно дуже складно. В пошуках працівників на підприємства, організації та установи, роботодавці прагнуть знайти кваліфікованих та з досвідом роботи людей. А що ж тоді робити молоді, яка тільки отримала роботу? Більшість студентів (78%) занепокоєна з приводу майбутнього працевлаштування, 2% про це ще не замислювались, а 20% студентів не хвилюються над своїм працевлаштуванням, проте 8% із них не певні, що отримають бажану роботу. За цими даними видно, що у молоді немає надії на бажану роботу в майбутньому або взагалі не має надії на працевлаштування [1, с.28].

Причинами цього є неефективна політика держави, низька законодавча база, яка б регулювала ці питання, так і низка інших проблем українського ринку праці. Їхнє вирішення можливе тільки через глобальні зміни в структурі зайнятості населення, здійснення низки реформ у сфері економіки, тощо.

Також, найактуальнішими проблемами ринку праці України залишається широкомасштабна трудова міграція, зростання неформальної зайнятості, низький рівень кваліфікації працівників, занепад регіональних ринків праці основних галузей господарства, низький соціальний захист непрацевдатних громадян.

Всі процеси, які відбуваються на ринку праці пов'язані з процесами, які відбуваються в самій країні. Тому для вирішення проблем на ринку праці, можна запропонувати такі шляхи, як:

- забезпечити робочими місцями молодих спеціалістів, а саме зобов'язати роботодавців не встановлювати перед ними бар'єр досвіду роботи;
- вдосконалити систему оплати праці та соціальну підтримку окремих груп;
- узгодити розвиток ринку праці з ринком освітніх послуг.
- створити робочі місця за рахунок різних джерел фінансування, щоб запобігти безробіттю;
- стимулювати розвиток інноваційних форм зайнятості;
- впровадити механізм перекваліфікації осіб, на ті професії, які мають маленький відсоток на ринку праці;
- розробка та прийняття державою відповідних юридичних, трудових, фіскальних законодавчих актів.

Отже, з вище сказаного можна зробити висновок, що в Україні досить нерозвинутий ринок праці. Існує багато прогалин. В країні все вирішується через корупцію: хто має гроші чи зв'язки, той і влаштується на високооплачувану роботу, а хто «проста» людина, той і живе за стандартною схемою (навчання-низькооплачувана робота-мінімальна пенсія). Якщо ми хочемо подолати безробіття, неефективну і тіньову зайнятість, то потрібно боротися з їх причинами, а не наслідками. Саме

тому вважаємо, що нам потрібно спиратись на досвід інших країн, де ринок праці збудований, а їх економічна модель найбільше відповідає тій, яку вибудовує сьогодні Україна.

Список використаних джерел:

1. Волкова Н.В. Політика держави щодо зайнятості молоді та її ефективність / Н.В. Волкова // Науково-теоретичний журнал Дніпропетровської державної фінансової академії. - 2010. - № 1 (23). - С. 26-32.
2. Маргіналізація населення України. – К.: НЦ ЗПР, 1997. – 191 с.
3. Федоренко В.Г., Діденко О.М., Руженський М.М., Іткін О.Ф. Політична економія: Підручник / За науковою ред. доктора економ. наук проф. В.Г. Федоренка. – К.: Алерта, 2008. – 487 с.

Проблеми малого бізнесу

Сичевський Н.І., студент ННІПП НАВС

Науковий керівник: викладач кафедри Чугай О.М.

Загальновідомо, що весь бізнес умовно можна поділити на три ланки: великий бізнес як найбільш прибуткова та стабільна ланка; середній бізнес, який відіграє провідну роль для сполучення малого та великого бізнесу; малий бізнес як найбільш розповсюджений та проблемний вид бізнесу.

Головна проблема малого бізнесу — недостатня ресурсна база як матеріально-технічна, так і фінансова. Мова йде про створення широкого нового сектора народного господарства майже на порожньому місці, а це вкрай складно й ризиковано в сучасних умовах нестабільності курсу валюти та високої інфляції. Основна маса вітчизняного населення, що жила «від заробітної плати до заробітної плати», не могло утворитися резерву засобів, потрібних для започаткування власної справи.

Є декілька варіантів виходу із такого матеріального становища. Насамперед це два основних варіанти: перший - кредит в банку, другий – інвестування з боку інших підприємців або фізичних осіб. Однак не все так легко в реальності. З першим варіантом з самого початку виникають труднощі: високі відсоткові ставки кредитування та паперова бюрократія. Ці фактори не дають нормальної можливості для поштовху малого бізнесу.

Щодо інвестування є теж нюанс. Як правило, інвестори в нашій країнікладають у великий та середній бізнес, а тому низький рівень інвестування малого бізнесу.

Окрім початкового капіталу і грошей взагалі, малий бізнес має ряд проблем, особливо набути в 2015 році, завдяки змінам до податкового кодексу та іншим законодавчим актам. Основні причини гальмування розвитку малого бізнесу в Україні:

- введення 5-ти відсоткового акцизу з роздрібного продажу підакцизних товарів. Це приведе до подвійного оподаткування, що суперечить нормам вже існуючого податкового законодавства по суті;
- зниження платоспроможності населення, в першу чергу, через великі темпи інфляції;
- введення податку на нерухомість для бізнесу, від якого постраждає малий бізнес;
- недосконалість системи оподаткування та законодавчої бази в цілому;